

Iskolai évek

Ha szeptember, akkor iskolakezdés. Meg van az ideje az alapismeretek megszerzésének, és meg van az ideje az arra való építésnek is. S aki nem használja ki a rendelt időt, később még részlegesen is csak egyre nagyobb erőfeszítések árán tudja majd pótolni. Ez nem jelenti azt, hogy később már nincs szükség tanulásra, sőt...

Az utóbbi évtizedekben már szinte elképzelhetetlen, hogy valaki a fiatalkori iskolai évei alatt megszerzett bármilyen tudással végig tudja dolgozni az életét anélkül, hogy menet közben ne kelljen magát tovább képezni (akár intézményes formában, akár autodidakta módon). Olyan mértékű a változás, hogy csak kapkodjuk a fejünket, és aki nem frissíti folyamatosan a munkájához szükséges ismereteket, hamar lemarad, és aztán előbb-utóbb ki is marad.

Istennél a változás ismeretlen fogalom, mert ő tökéletes. Nekünk, embereknek az életben maradás feltétele. Mégis időnként Isten helyébe helyezzük magunkat, amikor ehhez hasonlókat mondunk: „Én már csak ilyen vagyok...” S a folytatást ugyan nem mondjuk hozzá; talán meg se fogalmazzuk magunknak, de ha mögé néznénk annak, amit kimondtunk, rájönnénk, hogy valami ilyen következne belőle: „...és ilyen is maradok. Mindenki más meg – még Isten is – legyen szíves alkalmazkodni hozzám.” Ilyen hozzáállással szinte minden leperreg rólunk, és semmit nem haladunk előre (Zsid 5: 12-14).

A földi életünk felkészítő iskola az örökkévalóságra. Arányaiban közel sincs olyan hosszú, mint akár a 8 általános a földi élet hosszúságához képest. Ebben az iskolában a felkészülés eredményessége nem a tanulók képességein múlik, hanem a készségükön. Itt egyedül a Mester képességei számítanak, amelyek korlátlanok. A mi feladatunk bízni az Ő korlátlan képességeiben és jó szándékában; abban, hogy Ő – hatalma és szeretete révén – képes és kész mindentől az előrehaladásunkat munkálni (Róm 8:28). S ha valaminek híján vagyunk, önmagában nem hátrány: Ő kész pótolni, ha kérjük ezt Tőle (Jak 1:5).

Mindennapi életünkben gyilkos teljesítmény-verseny folyik, s ez már az iskolai tanulmányok idején elkezdődik. A gyengén teljesítőket hamar eltapossák, félreteszik. A mi Mesterünk viszont fokozottan törődik a kicsikkel, a lenézettekkel, az önbizalom hiányában szenvedőkkel, sőt itt az elsőből – alázat híján – könnyen utolsók lehetnek, és az utolsókból – gyermeki bizalom által – első. Ebben az iskolában a fejlődés záloga nem az, hogy minél több dolgot megértsünk ésszel, hanem az, hogy minél több dolgot megvalósítsunk a megértett igazságokból. A záróvizsgán pedig maga a Mester áll majd velünk szemben, és azok után, amit tett értünk, ugye, nem gondoljuk, hogy neki érdeke lenne meghúzni minket?! „*Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?*” (Róm 8:33-34)

Sólyom Attila

Legyen öröm a tanulás!

Hangosabbak ma az utcák,
Gyerekektől népesek,
Valahogyan még a nap is
Szebben ragyog, fényesebb.
Izgatottan várt e napra
Minden kezdő kisdíák:
Az iskola előttük is
Kitárja ma kapuját.
Megtanulnak betűt vetni
A tétova kis kezek:
Csengő-bongó szép szavakkal
Telnek majd a füzetek...
Ma, amikor útnak indul
A sok kicsi iskolás,
Kívánjuk, hogy öröm legyen
Számukra a tanulás!

Szalai Borbála

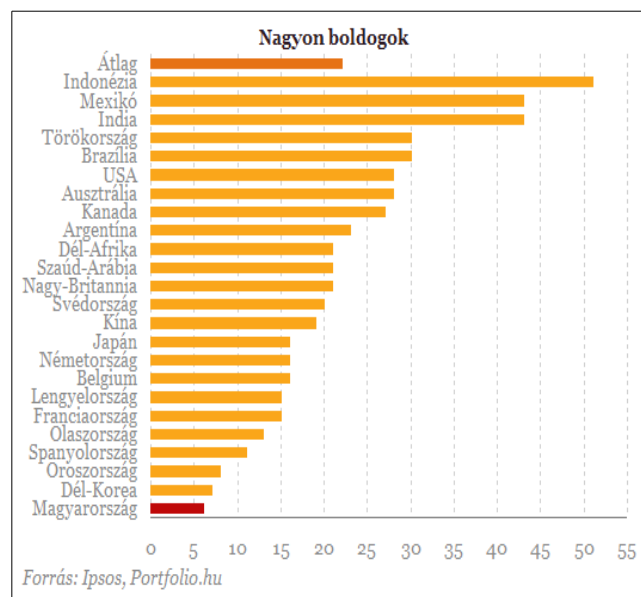
A legboldogtalanabb nép

Néhány napja lettem figyelmes az interneten (**www.portfolio.hu**) egy cikk címére: A világ legboldogtalanabb nemzete a magyar. Az írásban egy - világszerte elvégzett - felmérés eredményeit elemzik, a „boldogságfelmérést” 2011 év végén készítették a Ipsos munkatársai 24 országban. A friss adatokat a négy évvel ezelőtti (2007) felméréssel hasonlították össze, elvileg a világ nagy problémái ez idő alatt jelentkeztek és váltak a mindennapjaink részesévé. Meglepődve tapasztalták, hogy a világ boldogabb lett ez idő alatt, no nem nagyon, de az átlag 2 százalékponttal magasabb, mint volt négy évvel korábban. Kivételek természetesen akadnak, de sehol sem csökkent oly mértékben, mint hazánkban. Eddig is a sor végén álltunk 10 százalékkal, de most még ennél is alacsonyabb eredményt kaptunk: 2011 évben a magyar lakosság körében végzett felmérés kapcsán, mindössze a 6 százalék mondta azt, hogy boldog! Száz ember közül hat. Miközben a világ boldogabb lett, mi magyarok boldogtalanabbak. Ismerem én is régi mondást: „sírva vigad a magyar” – no, de

ennyire? Minden felmérés torzít, hiszen nagyon könnyű befolyásolni a kérdezettek körét, a nyelvek különbözősége miatt a kérdések fordításának árnyalatai is változtathatnak a tartalmon, de a helyszínek és körülmények megválasztása is komoly befolyással bír, ám az eredmény ennek ellenére is megdöbbentő. A cikk szerint: „Tíz emberből nyolc úgy nyilatkozott, hogy boldog, vagy nagyon boldog - legalábbis abban a 24 országban, ahol az Ipsos kutatóintézet elvégezte a felmérést. A kutatók a "nagyon boldog" kategóriának kiemelt jelentőséget tulajdonítanak, mert miközben a szélesebb kategória statikusabban viselkedik, addig a magukat "nagyon boldognak" vallók aránya fluktuál. Az egyik legbiztosabb mércéje a boldogságnak a házasság: 26%-uk nagyon boldog, a nem házasság körében ez az arány csak 18%. Úgy tűnik, a válság sem feltétlenül nyomasztja annyira az embereket, mint gondolnánk: a felmérés kezdete, 2007 óta 2 százalékpontot emelkedett a nagyon boldogok aránya. Valamelyest számít viszont az életkor: a 35 év alattiak negyede nagyon elégedett, az 50-64 éves korosztályban ez az arány 19%. Szintén egynegyedes arányt mutat az index a magas iskolai végzettségűek körében, és a magas jövedelműek mutatója is csaknem ennyi. Vagyis a felmérés szerint a házasság, a tanulás és a pénz boldogít.” Ezt persze eddig is tudtuk, hiszen a biztos háttér elengedhetetlen mindenki számára ahhoz, hogy boldognak, vagy legalább félelem nélkülinek érezze magát a mindennapokban. Emellett megvan az elméletünk, saját életünkre nézve biztosan: mi is hiányzik a mi boldogságunkhoz? Általában nagyon konkrétan fel tudjuk sorolni, azokat a dolgokat, amelyek megszerzése, elérése már biztosan boldoggá tenne minket. A kutatás alapján: „Regionálisan nézve a Föld legboldogabb helye Dél-Amerika, ahol az emberek harmada nagyon boldog, Észak-Amerikában is sokan elégedettek (27%), aztán jön Távol-Kelet, Közel-Kelet és Afrika (24%). Az európaiak 15%-a azt mutatja, hogy azért az adósságválság mégis csak számít valamennyire. Az alábbi ábra megmutatja a helyzetet nemzetek szerint

is, és ezen látható, hogy a magyar felnőtt lakosság rendkívül búskomornak számít.”

„A magyar adat egyébként 4 ponttal csökkent a négy évvel előtti felméréshez képest, ez az ötödik legnagyobb esést jelenti. Nagyon estek a brazilok (-9) és az indonézok (-7), de hát nekik volt honnan. A felmérés szerint egyébként 2010 tavaszán voltak az emberek a legboldogabbak a Földön (26%), de összességében kissé emelkedő tendencia figyelhető meg. Köszönhető ez az olyan országoknak, mint Törökország (+16%pont), Mexikó (+10) vagy Ausztrália (+7).”

De mi a helyzet velünk, akik ismerik a Krisztus örömhírét? Befolyásolja-e ez a tény a mindennapjainkat, vagy mi is beállunk a sorba és azoknak a táborát gyarapítjuk, akik „igazi” magyar módjára napi rutinként keseregnek, háborognak, és egyre mélyebbre sodorják magukat és környezetüket a reménytelenségbe? Ezt jelentené magyarnak lenni? Nem szándékom senki terhét lekicsinyelni, magam is ismerem mit jelent roskadni a teher alatt, olyan kérdésekkel harcolni naponta, amelyek megoldására még esély sincs, változtathatatlanok vagy annak látszanak. Éjszakákat ébren áttöprengeni és megoldásért könyörögni. Talán éppen emiatt ismertette fel velem az Úr, hogy az élet, amit Ő adott ajándékként, nem telhet el kesergéssel, bármilyen komoly okom is lenne rá. Sokkal több ez a csodálatos létezés, mint az öröm nélkül elpazarolható

idő. Ha örülhetünk is, miért búslakodunk? Meggyőződése, hogy Teremetőnk nem ezért adta nekünk egyedi létezésünket, hogy kesergéssel töltsük napjainkat. Ahogyan megyek előre az életben, egyre élesebben látom felelősségemet abban, hogyan és mivel töltöm meg napjaimat, mert elmúlnak és soha vissza nem jönnek. Hihetetlenül értékes dolgot birtoklunk, melynek jelentőségét a mindennapok terhei eltakarják éberségünk elől.

Egyszer meghívást kaptam egy családhoz, a házuk szépségről és gazdagságról árulkodott, a berendezései, kárpitjai káprázatosak voltak, az egész ház nagy gonddal és igen jó ízléssel volt berendezve, csak egy szépséghibája volt: belépve megdöbbenve láttam, minden használatban lévő felületet fehér vászonnal takartak be, mert meg akarták védeni. Hiába volt minden szépség, elrejtették. Ha engedjük, hogy a leplek eltakarják a lényegét a szemünk elől, nem is leszünk képesek másként látni. A döntés a mienk. Talán egyszer érdemes eltöprengeni azon, mi hogyan gondolkodunk erről: engedjük-e a mindennapjainkban, hogy a terhek elvegyék örömeinket? Jól használjuk-e fel a nekünk adott napokat?

Forrás: [http://www.portfolio.hu/cikkek.tdp?](http://www.portfolio.hu/cikkek.tdp?k=3&i=162792)

k=3&i=162792

TGG, Budapest, 2012

ŐSZ

A délután már éjbe tért

Csillagtalán az égfedél.

Titkokra zárult ablakok,

Itt – ott tenyérszerű fény ragyog.

Sünhából hulló gesztenyék
bronzban hevernek szerteszét.

A nyári lomb is földet ér,

Paplant húz rá a szürke dér.

Birtalan Ferenc

Gyülekezeti események

Bibliakör – 2011-2012

Ebben a tanévben az alsósokkal, Mózes történeteivel foglalkoztunk.

A csecsemő Mózesről, az egyiptomi kivonuláson át, az Ígéret földjére való megérkezésig, nagyon sok történetet vettünk át a gyerekekkel. A flanel faliképeken, a sok kis figurával, szemléletesen láthatták a történeteket megelevenedni a gyermekek. Ismétlésként, több epizódot el is játszottunk a gyerekekkel. Énekeket tanultunk, aranymondásokat memorizáltunk. A történetek megismerésén túl azok tanulságait is megpróbáltuk a gyerekek szívében elültetni. Jó beszélgetések voltak, érdekes kérdések merültek fel, amik többségére együtt kerestük meg a válaszokat. A fő tanulnivalónk a Tíz parancsolat volt. Ezt minden gyermek kívülről megtanulta, és egy kis ajándék fejében, fel is mondták a tanítóknak.

Fontos a gyermekeknek tudniuk és megélniük a Tíz parancsolat elveit, hiszen ezek megtartásával tudják életüket helyes vágányon tartani. Ha mégsem sikerül, tudják, hogy bűneiket megvallhatják Istennek, aki Jézus által megbocsát.

A gyermekek által a záró ünnepségen elhangzott versekből:

Mózes

Ki vagyok én, hogy szembeszálljak
a fáraóval, s országával?

Tenger medrében, pusztaságban
dacoljak egyre, száz halállal?

Ki vagyok, hogy élére álljak
egy makacs, gyáva szolganépnek,
és sziklasúlyú Törvényt adjak,
hol bálvány körül zeng az ének?

Mint szökevényt rejt Midján földje,
nincs seregem, nincs vagyonom,
nyelvem dadog... Két gyermekem vár,
családom el nem hagyhatom!

Ilyen szédítő útra lépni
nem tudok, jaj nem akarok!
- ÉN küldelek, ÉN leszek veled, és az leszek, aki
vagyok!

Siklós József

*

Tízszabadság

Szabad lehetsz a harmonikus életre
Amelyben el tudod fogadni önmagadat,
Nem akarsz többnek látszani annál, mint ami
vagy.

Nem versengsz senkivel abban, hogy kinek van
szebb

Kertje, gyorsabb autója, modernebb televíziója.

Felismered, hogy a másik boldogulása a te
érdeked is,

Ezért közös az örömtök és közös a gondotok.

Nem kell az örökös vágyódásban és görcsben
élned,

Hanem meglegszel azzal, ami a tied,
S hálával fogadod mindazt, amit adok neked.

Ha engem szeretsz, szabad lehetsz a
harmonikus életre.

Fabiny Tamás

*

Menyegző

Szék Márk, gyülekezetünk tagja és Ványi Tamara menyegzője július 27-én volt Debrecenben. A szappanos utcai baptista imaházban fogadtak örök hűséget egymásnak. Bacsó Benjámin ifjúsági lelkipásztor adta össze őket. Gyülekezetünk részéről Újvári Ferenc és Liptai Gábor köszöntötték az ifjú párt. Érdekesség, hogy az istentisztelet hamarabb befejeződött, mint ahogy az a programban szerepelt, anélkül, hogy bármi is lemaradt volna. Bereczki Lajos szerint ilyen nem történt még ebben az imaházban pályafutása alatt.

Márk és Tamara láthatóan nagyon élvezte az egész napot. Reggel átmentem Márkhoz segíteni a készülődésben. Pólóban és rövidnadrágban találtam, reggelizett. Kedvesen és kisimult arccal köszöntött, és engem is megkínált. Elkezdtünk beszélgetni valamiről, majd megmutatott egy videót interneten és hozzátette: „Ezt szerintem feszültség oldásból mutattam meg.” Úgy éreztem, hogy ez a reggel életem egyik legjelentősebb pillanata. Márkkal sok emlék köt össze, együtt rosszkodtunk, együtt sportoltunk, tudtunk egymás szerelmeiről, dicsőségeiről, félelmeiről és bűneiről. És akkor reggel ott lehettem, legénysége utolsó óráiban. Egy kis idő után megérkezett Tamara is gyönyörűen felékesítve. Én láthattam, Márk nem. Nagyon aranyosak és izgatottak voltak, készülődtek a fotózásra, tanácsokat kértek tőlünk, a segítőtől hogy mi hogyan jobb. Mikor elkészültek, kiléptek ajtóikon és megláthatták egymást. Tamara tekintetében egy remek, isten szerinti férfi alakja volt látható, de mi volt Márkéban? Ő egyszer azt mondta Tamaráról: „Ő az a lány, aki annak ellenére is szeret, hogy ismer

engem.” Szeme előtt egy olyan nő volt, aki ismeri őt, aki sokat konfrontálódott vele, aki együtt szolgált vele, és aki szereti őt. Egy lány, akit Istentől kapott ajándékba, segítőtársul.

Az esküvői vacsorán nagyon gazdag választék volt ételek és köszöntések tekintetében. Még az ifjú pár is színpadra került, és az est vége felé egy meglepetéssel ajándékozta meg a násznépet. Hogy mik ezek? Ezt már a kedves olvasónak kell megtudnia.

Kívánom, hogy Márk és Tamara Isten erős szolgálói maradjanak, és legyen nagyon áldott életük, olyan áldott, hogy túlcsordul rajtuk és környezetük is bővelkedik.

Dobner András

*

Isten útjai Zsámbokra vezettek

Július 22., vasárnap. Igazán szép nyári nap délelőttjén ülök a gyülekezetünkben. Hallgatom Isten igéjét, szívom magamban az üzenetet. S nemsokára már a hirdetéseket sorolják. A Zsámboki Roma Gyülekezetben délután bemerítés lesz. Felsőhajtok magamban, nem lenne rossz ott lenni. A másik pillanatban el is hessegetem magamtól e gondolatot, hisz autó nélkül úgy sem jutok el oda. Vagy mégis?

A gyülekezetből inkább az utolsók között, mint elsőként távoznék otthonunkba. Huszta testvérék nagyon kedvesen felajánlották, hazavisznek minket. A kocsiban kedélyes beszélgetés folyik. Majd Tibor testvér a szót egyszer csak a délutáni zsámboki alkalom felé tereli. Van-e kedvünk elmenni velük? Hogyne volna!

Testvérem kérdése s a mi válaszunk egészen Zsámbokig vitt. Az úton volt idő beszélgetni, fejben gyorsan még összerakni

szolgálatunk mozaik darabkáit, hogy ne menjünk üres kézzel, szívvel.

Időben érkezünk. Már lázasan folynak az előkészületek, érkeznek a testvérek helyből s máshonnan is. Néhány perc, s ismerős arcokat látunk, a nagybörzsönyi ifi táborból hazafelé erre kanyarodtak Dobner Andrisék és Bögös Bence is, a küldöttségünk megduplázódott. Nagy szeretettel fogadnak bennünket. Látszik, nagy ünnep ez itt, s a mennyben is az! Örömteli arcokkal találkozunk, legtöbbször közvetlenül köszönnek ránk, s máris beszélgetünk, azon vesszük észre magunkat. Ismerkedünk a tereppel. Oláh testvérék otthona a gyülekezeti alkalom helyszíne. Sokszor már kicsinek bizonyul a nagyszoba. Ilyenkor, nyáron, jó időben kiségit a tágas kert. Medence körül gyűlünk össze.

Gitárzene szól, énekelünk, majd néhány ének után Oláh testvér a megnyitott Bibliából olvas s hirdeti Isten csodadolgait. Nem elég Istent ismerni, tudni róla, mint a gnosztikusok annak idején, Vele kapcsolatban élni, Isten Igéjét cselekedetekben és szóban bemutatni amerre vagyunk, ez a dolgunk! Mindig aktuális üzenet, s fontos útravaló mindannyiunknak, s a bemerítés előtt állóknak is.

Heten vannak fehér ruhában. Az ő bizonyágtételüket hallgatjuk az igei üzenet után. Van, akit a betegség gyötört s vitt Krisztushoz, más a törvénnyel hadakozva, személyes életének kilátástalansága segítette Megváltójához. Gyermekek látva az otthoni krisztusi példát, magukban felismerve, hogy nekik is szükséges megtérniük vállalták hitüket. Idősebbek és fiatalok olykor könnyek közt, elcsukló hangon, de szívükben örömmel mondták el hitvallásukat, hogy ezután Jézussal akarnak élni.

A bemerítés egyszerűen zajlik, medencében hideg vízben merülnek alá testvéreink. Csodálatos látni arcukat, mikor a vízből feljönnek, mindenki örül. A gyülekezet is örül, a medencét szorosán körbeálljuk.

Testvéreink átöltöznek, addig mi éneklünk, majd még igei bátorítással és köszöntésekkel folytatódik az alkalom, s egy imával zárul az istentisztelet és vezet át minket a szeretetvendégségre. Még egy rövid ideig beszélgetünk, osztozunk a mennyei örömben, s boldog szívvel, hálát zengve térünk haza. Jövő vasárnap újabb bemerítés - mondják testvéreink. Nyár van, vannak akik nem tudtak most itt lenni, ők jövő héten ünnepelnek. Ilyen egyszerű.

Hadd buzdítsak mindenkit, viselje szívén, imádságaiban e kis közösséget, s ha teheti, látogassa meg őket. Nagyon jó, hogy vannak néhányan, akik rendszeresen szolgálnak gyülekezetünkben közöltük. Azt hiszem, minden pénznél többet ér ez! De csatlakozni mindig lehet, úgy hiszem!

Tomasovszky Zoltán

*

Ifjúsági tábor Nagyörzsönyben

Az idei ifjúsági tábor július 16-22-ig tartott, egy kellemes légkörű, magasan fekvő kis faluban, Nagyörzsönyben, ahol kb 45-en lehettünk együtt egy héten át.

Hétfő délelőtt utaztunk vonattal Szobig, onnan busszal értünk el Nagyörzsönybe, ahol az ottani plébánián szálltunk meg. Aznap délutánig játékkal és ismerkedéssel telt az idő, majd vacsorázni mentünk az egyik közelben lévő vendéglőbe. Vacsora után az esti programban dicsőítést tartottunk, majd érdekes és interaktív tanítást hallhattunk Újvári Ferenc lelkipásztor testvértől, aki a hét előadója volt. A példaképekről volt szó, és minden nap egy kapcsolódó témát vettünk elő a vezetésével:

- Minták akiket magad előtt látsz,
- Mentorálás és mintakövetés,
- Tüllépni az árnyékon - a jellem formálódása,
- Tekintély és példa a családban,
- Krisztus a minta,
- Hogyan lehetsz hiteles példakép.

Reggelente került sor az ITI (Istennel Töltött Idő)-re, amely idő alatt lehetőség volt egyéneknél Bibliát olvasni, imádkozni és elmélkedni egy egy gondolatról, igeszakaszról. Az ITI után a délelőtti programban dicsőítés után csoportokban beszélgettünk példaképekről, hithősökről és arról, hogy nekünk ki a példaképünk. Ebéd után minden

nap különféle szabadidős programok voltak: szerdán egy kisebb csoporttal kirándulni mentünk, és megnéztük a közelben lévő vízimalmot, ahol érdekes tárlatvezetésben lehetett részünk. Csütörtökön az egész délutánt játékkal töltöttük Nyári Tomi vezetésével. Szombaton egy egész napos kiránduláson voltunk a közeli hegyekben, majd Szabari Matyi vezetésével egy túrán vehettünk részt a hegyről lefele jövet. Vasárnap a faluban lévő malomban sütöttek nekünk helyi lepényt, majd ezt követően indultunk haza.

Számomra a hét legemlékezetesebb pontja egy érdekes esti program volt: a "zarándoklat" egy bibliai akadályverseny volt, ahol különböző állomásokon egy-egy igeverssel vagy emlékezetesebb gondolatokkal bátorítottak minket, és a csillagos égre nézve elcsodálkozhattunk azon, hogy milyen nagy és bölcs Atyánk van, és mekkora az ő kegyelme. Az egész hét áldásokban gazdag volt. Lehetőségünk volt beszélgetni és közösségben együtt lenni.

Szlepák Attila

Innen - onnan

A PISLOGÓ GYERTYABÉL

"A megrepedt nádszálát nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja el..." (Ézs 42:3)

Áramszünet volt. Az egyik fiók alján sikerült egy darabka gyertyát találnom. Meggyújtottam. Pislogott, füstölt és bűdös lett tőle az egész lakás. Ilyen a füstölő gyertyabél.

A világban is áramszünet van, sötét. Isten előkeresett bennünket kallódó életünk mélyéről és meggyújtott, hogy világítsunk. Pislogó, füstölő gyertyaként sokszor hozunk szégyent Őreá.

Miközben a gyertyával bajlódtam, arra gondoltam, hogy én sem vagyok külön világító eszköz Isten kezében. Sokszor nem

vagyok az élet illata, csak egy füstölő kanócú, hitvány gyertyabél, akivel Isten is vesződik. Ő ígérete szerint mégsem oltja el életemet.

Mi olthatja el a gyertyát? Az oxigénhiány, vagy a huzat. Isten életet adó levegője az a szolgálat, amire Ő hívott el minket. De sokszor úgy vagyunk ezzel, mint az én gyertyám volt. Nem a levegőben volt a hiba. Imbolygó, alig világító kormos lángját körül ölelte a levegő-óceán. A kanóc nem volt rendben, ezért a gyertya csaknem alkalmatlan volt arra, hogy fényt adjon, és valami derengeni kezdjen a szobában. Ha ablakot nyitottam volna, hogy betóduljon a lángoláshoz elengedhetetlen levegő, a huzat rögtön eloltotta volna.

Így van ez az emberlélek gyertyáival is. Sokszor levegő, az életet hozó légmozgás oltja el a pislogó gyertyabelet. Sokszor nem tudunk bátran élni alapvető lehetőségeinkkel, és akkor kezd vészesen imbolyogni a láng, amit Isten gyújtott a szívünkben, amikor levegőt, oxigént küld Isten. De ilyenkor sincs okunk csüggedni. Ő őrzi a lángot bennünk. Nem oltja el a pislogó lángot.

Dr. Szigeti Jenő

AZ ELSŐ PARANCSOLAT ÍGÉRETTTEL

Reuben Torrey amerikai evangélikus és bibliatudós gyakran mesélt egy megözvegyült anyáról Georgiában, akinek egyetlen fia volt. Nagy szegénységben éltek, de az anya mégis megkereste a kenyérre valót azzal, hogy mosást vállalt. Sosem panaszkodott. Elfogadta, amit az Úr reá mért.

Fia kivételesen tehetséges volt. Sőt, a középiskolában ő volt a végzős osztály legjobb tanulója. Eltekintve az Úrtól, ő jelentette anyja életében a legnagyobb örömet. Tanulmányi eredménye miatt őt választották ki, hogy mondja el a búcsúbeszédet a tanévzáráskor. Ezen kívül aranyéremmel is kitüntették az egyik tantárgyban mutatott kiváló teljesítményéért. Amikor eljött a bizonyítványosztás napja, észrevette, hogy anyja nem készülődik az ünnepségre. Ezt mondta neki: „Anyám, ma van a záróünnepély. Ma kapom meg az érettségi bizonyítványomat. Miért nem készülödsz?” „Ó - mondta az anya fáradtan - , én nem megyek el. Nincs

alkalomhoz illő ruhám, amit felvehetnék. Ott lesz a város összes jelentős embere, legszebb ruhájában pompázva. Szégyellnéd öreg anyádat kifakult vászonruhájában.” A fiú szemei ragyogtak az anyja iránt érzett csodálattól. „Anyá - mondta -, ne mondj ilyet. Én soha nem foglak szégyellni téged. Soha! Mindenemet, amim van, neked köszönhetem, és nélküled nem megyek el.” Addig erősködött, amíg anyja bele nem egyezett, majd segített neki az öltözködésben, hogy a lehető legszebben nézzen ki. Karonfogva mentek végig az utcán. Amikor beléptek a középiskola dísztermébe, a fiú odakísérte anyját az egyik legszebb helyre az első sorban. És ő ott ült frissen vasalt vászonruhájában az elegáns ruhákba öltözött városi emberek között. Amikor rákerült a sor, a fiú hibátlanul elmondta a búcsúbeszédet. Udvarias tapsot kapott. Ezután az iskolaigazgató kitüntette az aranyéremmel. Amint átvette, lesétált az emelvényről, odament az anyjához, ruhájára tűzte az aranyérmet és ezt mondta: „Tessék anyám, ez téged illet. A te érdemed.” Most viharos taps következett. A közönség felállt, és sokak arcán könnyek csordogáltak.

Ez a fiú példát mutatott arra, hogyan kell engedelmessé válni az Efézus 6:2 versnek. „Tisztelt apádat és anyádat!” Fontos tanulság: Soha ne szégyelld az Úr Jézust. Mindent neki köszönhetsz. Állj fel és valld meg!

Közölte: Huszta Anni

Jön az ősz

Jön már az ismerős,
széllábú, deres ősz.
Sepreget, kotorász,
meg-meg-áll, lombot ráz.

Lombot ráz,
diót ver,
krumplit ás, szüretel.
Sóhajtoz nagyokat,
s harapja, kurtítja,
a hosszú napokat.

Kányádi Sándor

Gondolatok

- Egyesek úgy keresik a boldogságot, mint ahogy a szemüvegüket, amely ott van az orrukon. (Gustavo Dorz)
- Nincs tisztább cselekedet, mint mást helyezni magad elé. (William Blake)
- Ha szeretsz, a szíved ítélkezik. (Joseph Joubert)
- Mutass nekem egy hálátlan, de mégis boldog embert! (Zig Zigler)
- Társaság kell, hogy tudd: mi a magány. (Fanka Deli)
- Az embereket csak szeretve lehet jobba tenni. (Böjte Csaba)
- Az egyik ember tudja, amit beszél, a másik ember beszél, amit tud. (Vető József)
- Csak úgy lehet valamit jól elvégezni, ha minden gondolat a célt szolgálja. (Molnár Gábor)
- Ha lelked derűs és tiszták céljaid, jókora utat tehetsz meg előre! (Goethe)
- Akinek látszunk, arról mindenki ítélhet, de amilyenek valójában vagyunk, arról senki sem. (Voltaire)
- Az imádság nem más, mint egy baráti kapcsolat, gyakori megosztás és együttlét kettesben azzal, akiről tudjuk, hogy szeret minket. (Avilai Szent Teréz)

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vincéné	Ráduly Emil és neje
Burceva Jevdokija	Rumbold Gyula
Dr Bukovszky Ákos	Sebők Györgyné
Gálffy Imre	Sípos Terézia
Hetzke József	Szabó Lászlóné
Hetzke Ilona	Szabó Mária
Husztai Tiborné	Szalay Mihályné
Husztai Dezső	Szebeni Gyula és neje
Kántor Imréné	Szlepák Attila
Kiss Tamara	Szűcs Borbála
Liptai Sándorné	Tóth Imréné
Maczkó Györgyné	Verik Lajosné
Mészáros Sándor	Vida Sándorné
Nagy Sándor	Vodiczky Mária

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.” (Zsolt 46:2)

Szeretettel kérjük testvéreinket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus, az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Gyülekezeti programok:

2012.09.07.: Ifjúsági klub „Első lépés az igenek ereje” Előadás Liptai Gábor

2012.09.13., 15:00: Nyugdíjas klub

2012.09.14.: Ifjúsági klub: "Második lépés - a növekedés útja" Előadás: Liptai Gábor

2012.09.16.: 15:00: Törökbálint Arany Alkony és Börtön misszió.

2012.09.21-22.: Vezetőségi hétvége Tahiban

2012. szept. 21. Ifjúsági klub: "Harmadik lépés - hitből hitbe" Csoportmunka

2012.09.23.du.17:00 Kávéház: „Hit és mp tudomány„ Meghívott vendég Kroó Norbert professzor, akadémikus-fizikus

2012. szept. 29.: Ifjúsági kirándulás (zenével és tábortűzzel fűszerezve). Részletek később.

Kérünk kedves Olvasó, hogy imádkozz az ifjúsági szolgálatért, hogy programjaink Isten erejével teljenek meg és a közösségben mindenki megtalálhassa helyét, mindenki megtehesse a következő lépést, amire Isten hívja!

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

www.jubi.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Folyamatosan kerülnek fel az ígehirdetések is.

Rendszeres alkalmaink :

Gyermekbibliakör: vasárnap de. 9:00

Imaóra: vasárnap de. 9:00

Istentisztelet: vasárnap de. 10:00

Énekóra: vasárnap du. 16:00.

Istentisztelet: vasárnap du. 17:00.

Bibliaóra: szerda este 18:00.

Énekóra: szerda este 19:00.

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva.

Mindenkit szeretettel várunk!